

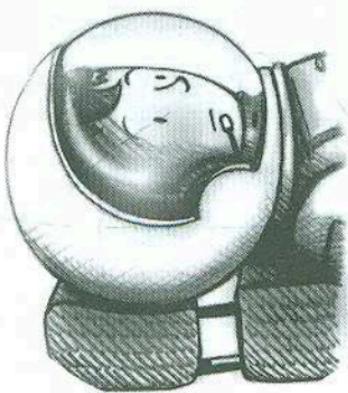

«Час — мінус сім хвилин і тридцять секунд, — сказав механічний голос. — Плече доступу орбітального апарату сховано».

Джордж голосно ковтнув і засовгався у кріслі командаира космічного човника. Нарешті. За кілька хвилин — які збігали у стократ швидше, ніж безкінечні хвилини останнього уроку в школі — він покине планету Земля й полетить у космос.

Тепер, коли плече доступу, що утворювало місток між човником і зовнішнім світом, сховали, Джордж усвідомив: назад дороги нема. Це був один із останніх етапів перед стартом.

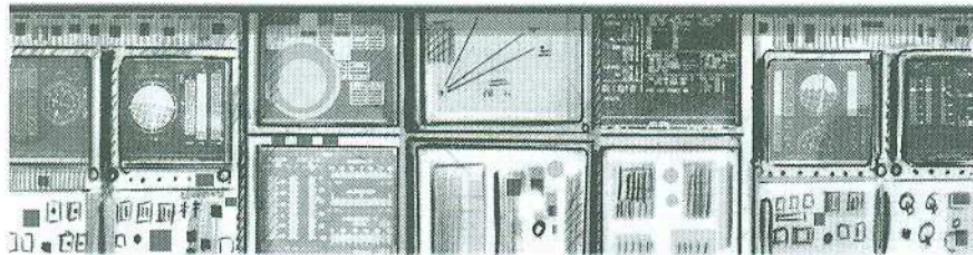
Зовнішні люки зачинили. Ні, не просто зачинили — їх загерметизували. Тепер, навіть якщо він грюкатиме по люках і благатиме, щоб його випустили, по той бік його ніхто не почус. Астронавти залишилися самі у своєму потужному космічному кораблі.

Не зоставалося нічого іншого — тільки чекати, доки зворотний відлік дійде до нуля.

«Час — мінус шість хвилин і п'ятнадцять секунд. Виконую попередній запуск ДСУ».

ДСУ — допоміжні силові установки — допомагали керувати човником під час злету й приземлення. Вони складалися з трьох паливних елементів, які працювали вже кілька годин, наповнюючи корабель гулом. Та після того, як віддали команду попереднього запуску ДСУ, човник заревів так гучно, наче знав: мить його слави вже близько.

«Час — мінус п'ять хвилин, — промовив голос. — Запуск ДСУ».

У Джорджа в животі похололо. Понад усе у Всесвіті він мріяв ще раз полетіти в космос. І ось він тут — на борту справжнього космічного корабля разом з іншими астронавтами, чекає запуску на стартовому майданчику. Страшенно захопливо й водночас так лячно! А що як він зробить щось не так? Джордж сидить у кріслі командира, а отже, відповідає за управління зорельотом. Поруч із

ним сидить пілот — помічник командира. «То як, астронавти, ви всі вирішили податися у таку собі міжзоряну мандрівку?» — невпевнено пробурмотів Джордж.

— Що ви сказали, командире? — почувся голос у Джорджеvuому шоломі.

— Ой, ем... гм... — замукав Джордж, якому вилетіло з голови, що в повітряному центрі управління пуском чують кожне його слово. — Я просто подумав, що сказати прибульцям, якщо ми на них натрапимо.

В центрі управління засміялися.

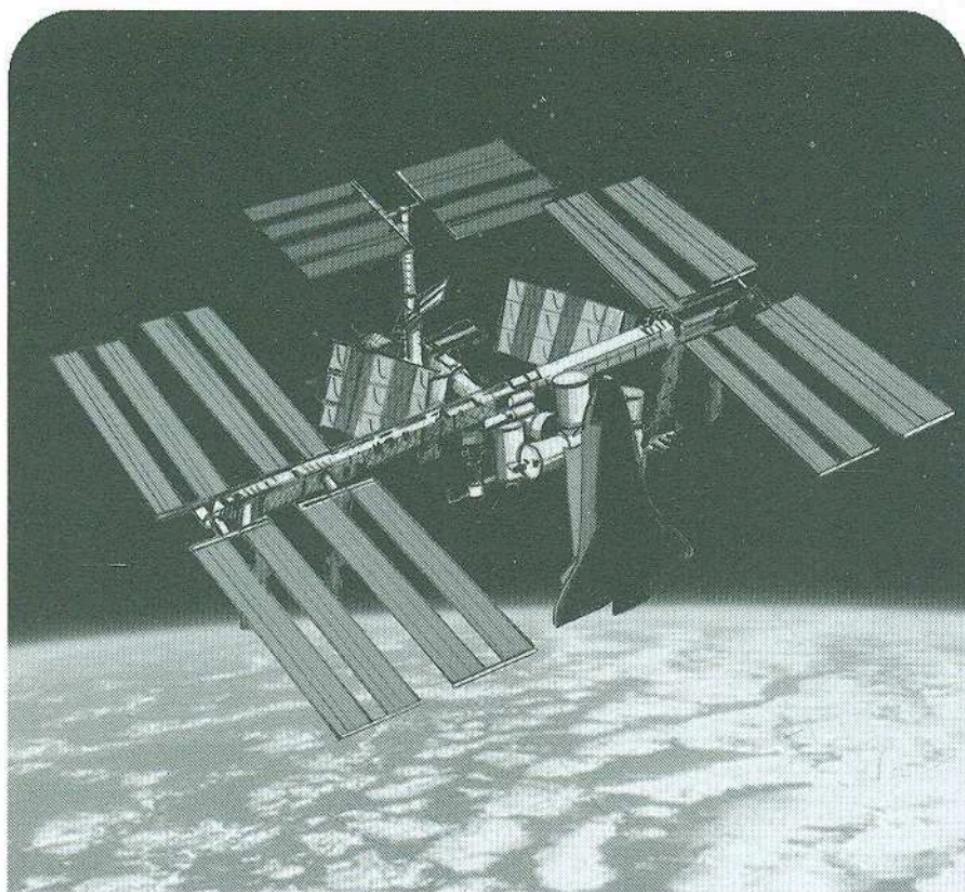
— Передасте їм вітання від усіх нас.

«Час — мінус три хвилини й три секунди. Положення запуску двигуна».

Брум, брум, подумав Джордж. Три двигуни й два твердо-паливні ракетні пришвидшувачі так сильно розженуть космічний човник у перші кілька секунд після старту, що він рухатиметься зі швидкістю 160 кілометрів за годину, ще навіть не покинувши пускової вежі. А до швидкості понад 28 000 кілометрів за годину він розженеться за якийсь вісім з половиною хвилин!

«Час — мінус дві хвилини. Закриваю оглядовий щиток».

Джорджу аж пальці засвербіли повернути кілька вими-качів серед тисячі, що простягалися перед ним, — просто, аби подивитися, що трапиться, — але він не наважився. Попереду стриміла ручка дистанційного управління, що за її допомогою він, командир, кермуватиме кораблем, коли вони прилетять у космос, а тоді стикуватиме його

з Міжнародною космічною станцією. Ручка була схожа на автомобільне кермо, тільки рухалась не лише ліворуч і праворуч, а в усіх можливих напрямках. Зокрема вперед і назад. Він поклав палець на ручку, просто щоб відчути, як це. Один із електронних графіків перед ним ледь помітно задрижав. Джордж відсмикнув руку і вдав, начебто нічого не чіпав.